

Açlığın Kıyısında... Biz

Göğün rengi aynıydı oysa,
Gazze’de de Doğu Türkistan’da da.
Aynı güneş doğuyordu çocukların yüzüne,
Ama ekmek doğmuyordu sofralarına.

Bir annenin sesi vardı Gazze’de,
Toprağa sarılmış bir fısıltı gibi:
“Uyku değil bu, oğlum,” diyordu,
“Bu, dünyanın bize dönmeyen yüzü.”

Doğu Türkistan’da bir baba
Sessizliği öğretiyordu evladına.
Konuşmanın bedelini bilenlerin
En ağır mirasıdır susmak.

Ve açlık...
Açlık sadece mide değildir;
Açlık, insanın insana uzak düşmesidir.
Açlık, tok olanın kalbinde başlar önce,
Sonra ötekinin bedeninde büyür.

Ey kalbi henüz taş kesilmemiş olan,
Senin ekmeğin onların imtihanıdır.
Senin suyun onların duasıdır.
Sessizliğin ise onların
Yalnızlığına yazılmış bir imzadır.

Unutma,
Bir çocuğun açlığı,
Bütün insanlığın eksikliğidir.

Ve unutma,
Yardım sadece vermek değildir;
Yardım, kendini onların yerine koymaktır.
Bir lokmayı bölmek,
Bir korkuyu paylaşmak,
Bir geceyi onların karanlığıyla anlamaktır.

Gazze’de bir yıldız hâlâ yanıyor,
Doğu Türkistan’da bir sabah hâlâ bekleniyor.
Ve insan,
Ancak başkasının açlığını duyduğunda
Gerçekten insan oluyor.

Ey kalbim,
Şahit ol bu zamana.
Ve ey elim,
Şahitliğini inkâr etme.

Çünkü bir gün
Bize sorulacak:
“Gördüğünde ne yaptın?”
Ve sorulduğunda
“Hangi suçtan dolayı öldürüldüğü...”

Hani 5 vakitte her rekâta
“İyya kena’büdu
Ve iyyake nestain”

Biz, her birimiz, hepimiz adına...

Muharrem Balcı, 22 Şubat 2026